

УДК 351:339.92:623:338.45

<https://doi.org/10.62664/cpa.2026.01.28>

Світлана ОНИЦУК,

професор кафедри публічного управління,

адміністрування і національної безпеки,

Івано-Франківський національний технічний університет нафти і газу,

доктор наук з державного управління, професор

ORCID ID <http://orcid.org/0000-0002-4072-6565>

(© ОНИЦУК С., 2026)

КООРДИНАЦІЙНА РОЛЬ ІВАНО-ФРАНКІВСЬКОЇ ОБЛАСНОЇ ДЕРЖАВНОЇ АДМІНІСТРАЦІЇ В ПРОЦЕСАХ ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЇ

У статті здійснено комплексний аналіз трансформації системи публічного управління в Україні в умовах децентралізації влади з акцентом на роль обласних державних адміністрацій як суб'єктів регіонального врядування. Розкрито історичну еволюцію децентралізаційних процесів від домінування централізованої адміністративно-командної моделі до сучасної парадигми публічного управління, зорієнтованої на стратегічну координацію, партнерство та результативність. Узагальнено наукові підходи до трактування децентралізації як багатовимірної категорії, що поєднує правовий, інституційний, фінансовий і управлінський виміри, та обґрунтовано зміну функціонального призначення обласних державних адміністрацій від адміністративно-контрольних до координаційно-стратегічних.

На прикладі Івано-Франківської області проаналізовано особливості імплементації реформи децентралізації, зокрема формування нової адміністративно-територіальної основи, розвиток мережі територіальних

громад, трансформацію повноважень та фінансової спроможності місцевого самоврядування. Окреслено специфіку регіону, пов'язану з гірським характером територій, асиметрією соціально-економічного розвитку громад і впливом воєнного стану на управлінські пріоритети. Проаналізовано результати децентралізації з позицій інституційної, фінансової та управлінської ефективності, виявлено позитивні ефекти та проблемні аспекти реалізації реформи на рівні громад.

Обґрунтовано необхідність подальшого посилення координаційної, аналітичної та сервісно-підтримуючої ролі обласної державної адміністрації у взаємодії з територіальними громадами, а також розвитку системи моніторингу й оцінювання результативності децентралізаційних процесів як умови сталого регіонального розвитку.

Ключові слова: *децентралізація публічної влади, публічне управління, обласна державна адміністрація, регіональне врядування, територіальні громади, адміністративно-територіальна реформа, фінансова спроможність громад, стратегічна координація, регіональний розвиток.*

Svitlana ONYSHCHUK,

Professor of the Department of Public Administration,

Administration and National Security,

Ivano-Frankivsk National Technical University of Oil and Gas,

Doctor of Science in Public Administration, Professor

ORCID ID <http://orcid.org/0000-0002-4072-6565>

(© ONYSHCHUK S., 2026)

**COORDINATION ROLE OF THE IVANO-FRANKIVSK REGIONAL
STATE ADMINISTRATION
IN DECENTRALIZATION PROCESSES**

The article provides a comprehensive analysis of the transformation of the public administration system in Ukraine in the context of decentralization of power with an emphasis on the role of regional state administrations as subjects of regional governance. The historical evolution of decentralization processes from the dominance of the centralized administrative-command model to the modern paradigm of public administration focused on strategic coordination, partnership and effectiveness is revealed. Scientific approaches to the interpretation of decentralization as a multidimensional category combining legal, institutional, financial and managerial dimensions are summarized, and the change in the functional purpose of regional state administrations from administrative-control to coordination-strategic is justified.

Using the example of the Ivano-Frankivsk region, the features of the implementation of the decentralization reform are analyzed, in particular, the formation of a new administrative-territorial basis, the development of a network of territorial communities, the transformation of the powers and financial capacity of local self-government. The specifics of the region are outlined, related to the mountainous nature of the territories, the asymmetry of the socio-economic development of communities and the impact of martial law on management priorities. The results of decentralization are analyzed from the standpoint of institutional, financial and managerial efficiency, positive effects and problematic aspects of the implementation of the reform at the community level are identified.

The need for further strengthening the coordination, analytical and service-support role of the regional state administration in interaction with territorial communities, as well as the development of a system for monitoring and evaluating the effectiveness of decentralization processes as a condition for sustainable regional development is substantiated.

Keywords: *decentralization of public power; public administration; regional state administration; regional governance; territorial communities; administrative-territorial reform; financial capacity of communities; strategic coordination; regional development.*

Постановка проблеми. Реформування системи публічної влади в Україні на засадах децентралізації зумовило глибоку трансформацію інституційної системи публічного управління, передусім на регіональному рівні. Передача значної частини повноважень, фінансових ресурсів і управлінської відповідальності територіальним громадам актуалізувала питання переосмислення ролі обласних державних адміністрацій, які в умовах децентралізації поступово відходять від домінування адміністративно-ієрархічних підходів та набувають функцій стратегічної координації, міжінституційної взаємодії й забезпечення узгодженості державної та місцевої політики.

За нових управлінських умов обласні державні адміністрації зберігають статус суб'єктів реалізації державної політики на регіональному рівні, водночас їх діяльність дедалі більше орієнтується на поєднання інструментів державного управління та публічного адміністрування у взаємодії з органами місцевого самоврядування, регіональними інституціями розвитку, бізнесом і громадянським суспільством. Івано-Франківська обласна державна адміністрація функціонує в специфічних умовах, зумовлених гірським характером значної частини території області, асиметричністю соціально-економічного розвитку громад, а також впливом воєнного стану на систему публічного управління. Усе це актуалізує необхідність поглибленого дослідження діяльності обласної державної адміністрації як суб'єкта публічного управління, здатного забезпечувати баланс між централізованими управлінськими впливами та принципами децентралізації. Водночас у науковому дискурсі залишається недостатньо систематизованим аналіз трансформації ролі обласних державних адміністрацій у контексті децентралізації влади, що зумовлює потребу комплексного дослідження діяльності Івано-Франківської обласної державної адміністрації з позицій сучасних теорій публічного управління та регіонального розвитку.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. У сучасному науковому дискурсі публічного управління значна увага приділяється трансформації регіонального управління в умовах децентралізації влади, переосмисленню ролі органів виконавчої влади та зміні управлінських механізмів. У працях Д. Дзвінчука регіональне управління розглядається крізь призму стратегічного менеджменту, людиноорієнтованих підходів і необхідності інституційної адаптації органів публічної влади до нових моделей взаємодії з територіальними громадами. Подібні управлінські акценти простежуються у дослідженнях В. Петренка, де стратегічне планування трактується як ключовий інструмент узгодження регіональних і локальних інтересів розвитку. Питання результативності публічного управління на регіональному рівні аналізує О. Кіфоренко, наголошуючи на переході від формального виконання повноважень до досягнення вимірюваних соціально-економічних результатів. Концептуальні засади формування та реалізації регіональної політики розкриває В. Загорський, підкреслюючи значення координації між різними рівнями публічної влади в сучасних умовах.

Теоретико-методологічні аспекти механізмів публічного управління регіональним розвитком представлені у працях К. Боднар, де обґрунтовується адаптаційний характер управлінських механізмів у контексті сталого розвитку регіонів. Понятійно-категоріальний аналіз механізмів державного управління здійснюють О. Гончарук і Н. Савичук, акцентуючи їх практичне значення для реалізації управлінських функцій. Антикризовий вимір регіонального управління в умовах децентралізації досліджує І. Безена, тоді як інноваційні механізми регіонального управління аналізують К. Герасимюк та Н. Зелінська. Сучасні виклики регіональної політики в умовах війни та повоєнної трансформації розглядає І. Гаращук, а концептуальні підходи до управління відновленням територій – М. Іжа та Т. Пахомова. Питання інституційних перетворень і соціально-економічного розвитку територій висвітлюють О. Коврига та Ю. Костюніна, а проблематику стратегічного планування розвитку

громад – Д. Шлемко, В. Никифорок, В. Кузьмин, О. Прокопенко та І. Зварич. Узагальнення зазначених напрацювань свідчить про сформовану теоретичну базу дослідження регіонального управління, водночас роль обласних державних адміністрацій як суб'єктів публічного управління в умовах децентралізації, зокрема на прикладі Івано-Франківської області, потребує подальшої систематизації та поглибленого аналізу.

Мета статті полягає у теоретико-аналітичному осмисленні трансформації координаційної ролі Івано-Франківської обласної державної адміністрації в умовах децентралізації влади.

Виклад основного матеріалу. Історичний розвиток децентралізації публічної влади в Україні відбувався в умовах тривалої домінації централізованої адміністративно-командної моделі управління, успадкованої від радянської системи. Упродовж 1990-х – початку 2010-х років регіональний рівень управління функціонував переважно як складова вертикалі виконавчої влади, де повноваження та ресурси концентрувалися на центральному рівні, а обласні державні адміністрації здійснювали контрольні та адміністративні функції без значних можливостей для самостійного регіонального розвитку. Аналіз реформ місцевого управління свідчить, що до 2014-2015 років процес перерозподілу повноважень та ресурсів між центральними та субнаціональними рівнями був поступовим і фрагментарним, що обмежувало можливості місцевого самоврядування та регіонального розвитку в Україні [1].

Системна реформа децентралізації публічної влади розпочалася після 2014 року та була інституційно закріплена через ухвалення Концепції реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади, а також подальший розвиток законодавства у сфері регіональної політики. У наукових дослідженнях децентралізація цього етапу трактується як процес глибокої трансформації системи публічного управління, спрямований на передачу повноважень, фінансових ресурсів і управлінської відповідальності базовому рівню влади [2]. Водночас, як підкреслюють Косач і Кулик, децентралізація не

означає ослаблення ролі держави, а передбачає зміну інструментів впливу з прямого адміністрування на стратегічну координацію та моніторинг результатів [3].

У вітчизняному науковому дискурсі проблематика децентралізації публічної влади переважно перебуває на етапі концептуального осмислення й термінологічного уточнення. Для значної частини праць характерні схожі підходи до тлумачення змісту децентралізації, надмірна описовість та узагальнювальний характер викладу. Так, К. Бріль інтерпретує децентралізацію як інституційну модель демократизації організації суспільного управління, яка ґрунтується на передачі частини управлінських функцій об'єднанням громадян, що проживають на відповідній території, а також органам і посадовим особам, обраним безпосередньо на місцевому рівні, з метою мінімізації практики централізованого призначення [4]. У межах такого підходу акцент робиться на демократичній трансформації управлінських відносин, що відповідає потребам відходу від домінування централізованих управлінських механізмів у територіальному розвитку.

Водночас у науковій літературі фіксується тенденція до поєднання у визначеннях децентралізації базових і похідних характеристик, що ускладнює цілісне сприйняття зазначеного правового та управлінського феномена. І. Грицяк розглядає децентралізацію як результат діяльності незалежного місцевого самоврядування, що формується внаслідок передачі йому частини державних повноважень, а також як процес розширення прав і компетенцій адміністративно-територіальних одиниць за паралельного обмеження повноважень центрального рівня влади [5]. Запропоноване тлумачення поєднує елементи деконцентрації виконавчої влади та власне децентралізації, пов'язаної з інституційним зміцненням місцевого самоврядування.

У наукових працях Н. Горобець та О. Троян децентралізація публічної влади розглядається як багатовимірний процес, що поєднує управлінські переваги та системні ризики. До позитивних наслідків децентралізації автори

відносять спрощення процедур ухвалення рішень, підвищення прозорості й відкритості управлінських процесів, зростання відповідальності суб'єктів влади та зменшення бюрократичного навантаження. Водночас наголошується на потенційних недоліках, серед яких автономізація цілей, ускладнення координації між рівнями публічної влади та ризику фрагментації державної політики у сфері надання публічних послуг. Окремо акцентується на чинниках, що стримують реформу децентралізації в Україні, зокрема залежності регіонів від рішень центральної влади, низькому рівні залучення недержавних акторів і нерозвиненості механізмів громадської участі [6].

У цих умовах обласні державні адміністрації посідають особливе місце у системі публічної влади. Відповідно до Закону України «Про місцеві державні адміністрації», вони залишаються органами виконавчої влади загальної компетенції, відповідальними за реалізацію державної політики на регіональному рівні. Водночас наукові дослідження свідчать про еволюцію їх ролі від адміністративно-контрольної до координаційно-стратегічної, що передбачає забезпечення узгодженості державних і місцевих інтересів, підтримку інституційної спроможності територіальних громад та участь у формуванні регіональних стратегій розвитку [7]. Таким чином, децентралізація зумовлює переосмислення місця обласної державної адміністрації як суб'єкта публічного управління, діяльність якого дедалі більше орієнтується на стратегічне управління та партнерське врядування.

Івано-Франківська область фактично долучилася до реформи децентралізації вже на початковому етапі її реалізації. У 2014-2015 рр. обласна державна адміністрація разом із органами місцевого самоврядування включилася у процес формування перших об'єднаних територіальних громад відповідно до Концепції реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні (розпорядження КМУ від 01.04.2014 № 333-р) [8] та Закону України «Про добровільне об'єднання територіальних громад» [9]. У Стратегії розвитку Івано-Франківської області на 2021-2027 роки

зафіксовано, що у 2014-2019 рр. в межах регіону утворено 40 об'єднаних територіальних громад, до складу яких увійшло 174 місцевих рад, що становило 34,1 % від їх загальної кількості, тобто процес об'єднання мав поетапний, добровільний характер і охопив передусім спроможні громади з достатнім ресурсним потенціалом [10].

Завершальна фаза адміністративно-територіальної реформи була пов'язана з ухваленням постанови Верховної Ради України від 17.07.2020 № 807-ІХ «Про утворення та ліквідацію районів» [11], яка заклала нову конфігурацію районного рівня влади. Відповідно до зазначеного акта, в Івано-Франківській області утворено шість районів, що стало базою для подальшого впорядкування мережі територіальних громад та системи державного управління на субрегіональному рівні. Одночасно Міністерство розвитку громад та територій України затвердило перспективний план формування територій громад області, на основі якого завершено укрупнення та формування нової мережі базового рівня місцевого самоврядування [12].

В умовах децентралізації діяльність Івано-Франківської обласної державної адміністрації орієнтується на формування цілісного регіонального управлінського простору, у межах якого поєднуються стратегічне планування, програмно-цільове управління, фінансово-економічне забезпечення та моніторинг результативності публічних рішень. Особливого значення набуває участь обласної державної адміністрації у розробленні й актуалізації Стратегії розвитку області, координації планів заходів та регіональних програм, а також у забезпеченні методичної й організаційної підтримки територіальних громад. З огляду на гірський характер значної частини території Івано-Франківської області та асиметричність соціально-економічного розвитку громад, обласна державна адміністрація виконує функцію балансування регіональних диспропорцій шляхом застосування диференційованих управлінських і фінансових інструментів.

У контексті сучасних викликів, пов'язаних із воєнним станом і завданнями повоєнного відновлення, роль Івано-Франківської обласної державної адміністрації як суб'єкта публічного управління додатково ускладнюється. Поєднання безпекових, гуманітарних, соціально-економічних і відновлювальних функцій потребує підвищення інституційної спроможності, розвитку партнерських форматів взаємодії з територіальними громадами, бізнесом і громадянським суспільством, а також використання сучасних аналітичних і цифрових інструментів управління. У такій конфігурації обласна державна адміністрація постає не лише як виконавець державних рішень, а як активний суб'єкт формування регіональної політики, здатний забезпечувати стратегічну цілісність, координацію дій та стійкість розвитку Івано-Франківської області в умовах децентралізації влади.

Особливість імплементації децентралізації в Івано-Франківській області полягає у поєднанні трьох взаємопов'язаних вимірів. По-перше, відбувалася трансформація адміністративно-територіальної основи регіонального розвитку (ліквідація старих районів, формування нових, укрупнення громад). По-друге, здійснювалася інституційна перебудова системи публічної влади, у межах якої Івано-Франківська обласна державна адміністрація поступово перейшла від переважно адміністративно-контрольних функцій до координаційно-стратегічних, пов'язаних із розробленням і реалізацією Стратегії розвитку області, планів заходів, регіональних програм. По-третє, децентралізація в регіоні поєдналася з викликами воєнного стану, що змістило акценти управління у бік безпекових, гуманітарних та відновлювальних завдань, створивши додаткові вимоги до спроможності облдержадміністрації координувати діяльність територіальних громад у нових умовах.

Аналіз виконання децентралізаційної реформи в Івано-Франківській області засвідчує завершення базового етапу адміністративно-територіальної трансформації та перехід до фази поглибленого інституційного й фінансового розвитку територіальних громад. Внаслідок реформи адміністративно-

територіального устрою область отримала шість укрупнених районів (Івано-Франківський, Калуський, Коломийський, Косівський, Надвірнянський, Верховинський) та шістдесят дві територіальні громади, що повністю охоплюють територію площею 13,9 тис. км² із населенням 1 368 097 осіб [10]. У новій конфігурації поєднано компактні гірські громади з розрідженою поселенською мережею (Верховинський, частина Косівського району) та більш урбанізовані території Прикарпатського передгір'я (Івано-Франківський, Калуський, Коломийський райони), що зумовлює диференційовані вимоги до організації місцевого врядування, транспортної доступності та фінансової підтримки.

Процеси децентралізації в області супроводжувалися формуванням потужних міських агломераційних центрів та зміцненням опорних громад. Івано-Франківська міська територіальна громада у нових межах об'єднала 19 населених пунктів із площею 263,8 км² та населенням 287 533 осіб, виступаючи ядром регіональної урбанізованої зони впливу. Поряд із міськими громадами, вагому роль у забезпеченні збалансованого розвитку відіграють гірські сільські та селищні громади, наприклад Білоберізька територіальна громада Верховинського району, яка охоплює 17 населених пунктів із площею 353,8 км² і населенням близько 8,9 тис. осіб (станом на останні роки) – для таких громад територіальна протяжність, гірський рельєф і сезонні міграційні процеси створюють додаткові управлінські виклики у сферах транспортної доступності, освіти, медицини та безпеки [10].

Порівняння параметрів громад різного типу демонструє амбівалентність результатів децентралізації: з одного боку, забезпечено повне покриття області спроможними громадами з прямими міжбюджетними відносинами, з іншого – актуалізовано потребу у глибшій диференціації інструментів державної підтримки, насамперед для гірських територій.

Оцінювання якісних ефектів децентралізації для Івано-Франківської області демонструє помітний прогрес у сфері локалізації публічних послуг,

розбудови інституцій місцевої демократії та інфраструктури соціальних послуг. Дані порталу «Децентралізація» фіксують активну участь громад області в міжнародних програмах підтримки, насамперед USAID DOBRE та швейцарсько-українському проєкті DECIDE, де частина громад реалізує проєкти з модернізації освітньої інфраструктури, розвитку інклюзивно-ресурсних центрів, створення центрів професійного розвитку педагогів, удосконалення локальної системи управління освітою [13]. Разом з тим, аналіз виконання децентралізації дає підстави стверджувати про неоднорідність результатів реформування у межах області. Потужні міські громади з диверсифікованою економічною базою, розвиненим підприємницьким середовищем і кращим кадровим потенціалом демонструють вищу здатність до стратегічного планування, залучення міжнародної технічної допомоги та інвестицій. Гірські та віддалені сільські громади, попри отримання розширених повноважень, часто залишаються у зоні обмеженої ресурсної бази, кадрового дефіциту й складної логістики, що ускладнює реалізацію переданих повноважень у сфері освіти, охорони здоров'я, соціального захисту й безпеки. Подібна асиметрія є характерною для значної частини українських регіонів і потребує поєднання загальнонаціональних механізмів фінансового вирівнювання з адресною підтримкою регіонально специфічних моделей розвитку, що особливо актуально для Карпатського макрорегіону. У цьому контексті діяльність Івано-Франківської обласної державної адміністрації як суб'єкта публічного управління набуває значення координуючого центру, який має не лише імплементувати законодавчі рамки децентралізації, а й забезпечувати баланс між потребами різних типів громад, інтеграцією державних, регіональних і локальних стратегій, а також формуванням інституційних умов для подальшої консолідації результатів реформи.

Висновки. Підбиваючи підсумки проведеного аналізу, є підстави стверджувати, що подальше підвищення ефективності децентралізаційних процесів в Івано-Франківській області безпосередньо пов'язане з

трансформацією ролі обласної державної адміністрації у напрямі посилення стратегічно-координаційних та сервісно-підтримуючих функцій щодо територіальних громад. У результаті децентралізації ОДА доцільно розглядати не як домінуючий адміністративно-контрольний центр, а як інституційний вузол узгодження державних пріоритетів, регіональних стратегій і локальних програм розвитку громад.

Отже, першочергового значення набуває інституціоналізація стабільних механізмів взаємодії Івано-Франківської ОДА з органами місцевого самоврядування, зокрема через систематичні консультації, спільні робочі платформи та узгодження стратегічних і програмно-цільових документів. Це дозволяє забезпечити вертикальну та горизонтальну узгодженість управлінських рішень, уникнути дублювання повноважень і підвищити відповідальність сторін за досягнення визначених результатів.

Доцільним є посилення аналітичної та методичної підтримки територіальних громад з боку ОДА, насамперед у сферах стратегічного планування, підготовки проєктів регіонального розвитку, залучення коштів Державного фонду регіонального розвитку та міжнародної технічної допомоги. Особливої уваги потребують гірські та малоспроможні громади, для яких обласна державна адміністрація може виступати ключовим провідником державної політики вирівнювання соціально-економічних диспропорцій.

Також, удосконалення взаємодії між ОДА і громадами доцільно поєднувати з розвитком системи моніторингу й оцінювання результативності децентралізації на регіональному рівні. Впровадження чітких індикаторів ефективності співпраці, публічної звітності та використання даних для коригування управлінських рішень дозволяє зробити висновок про необхідність переходу від формального розподілу повноважень до змістовного партнерства між обласною державною адміністрацією та територіальними громадами як базової умови сталого розвитку Івано-Франківської області.

Резюмуючи отримані результати, доцільно окреслити напрями подальшого наукового пошуку, спрямованого на поглиблення розуміння ролі обласних державних адміністрацій у системі публічного управління в умовах децентралізації. Передусім перспективним є проведення порівняльних досліджень функціонування обласних державних адміністрацій у різних регіонах України з метою виявлення відмінностей у моделях взаємодії з територіальними громадами, інституційній спроможності та результативності управлінських рішень. Актуальним залишається дослідження механізмів поєднання державних і місцевих пріоритетів у регіональних стратегіях розвитку з урахуванням просторових, демографічних та соціально-економічних особливостей територій.

Насамкінець, подальші дослідження доцільно спрямувати на аналіз впливу воєнного стану та післявоєнної відбудови на зміну функціонального навантаження обласних державних адміністрацій, а також на вивчення потенціалу цифрових інструментів управління й участі громадян у процесах регіонального врядування і створює підґрунтя для формування комплексної моделі публічного управління регіональним розвитком, адаптованої до умов децентралізації та сучасних безпекових викликів.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Romanova V., Umland A. Decentralisation reform in Ukraine in 2014-2019 : first accomplishments and future challenges. *Ideology and Politics*. 2019. № 3 (14). С. 148-150.

2. Соломаха А. Децентралізація в Україні : досягнення, виклики та актуальність реформи. *Молодий вчений*. 2021. № 8 (96). С. 107-113. DOI: <https://doi.org/10.32839/2304-5809/2021-8-96-23>.

3. Косач І. А., Кулик О. С. Децентралізація в Україні : тенденції та проблемні аспекти. *Проблеми сучасних трансформацій. Серія : право, публічне управління та адміністрування*. 2021. № 2. С. 61-66. DOI: <https://doi.org/10.54929/pmtl-issue2-2021-11>.

4. Бриль К. І. Поняття децентралізації як об'єкта адміністративно-правового забезпечення. *Часопис Київського університету права*. 2015. № 4. С. 136-139.
5. Грицяк І. А. Державне управління в Україні : централізація і децентралізація. Київ. : Вид-во УАДУ, 1997. 487 с.
6. Горобець Н. О., Тронь О. А., Страшок Є. В. Поняття децентралізації публічної влади в Україні. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2019. № 5. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2019-5/34>.
7. Про місцеві державні адміністрації : Закон України від 09.04.1999 № 586-ХІV. *Офіційний вебпортал парламенту України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/586-14#Text>.
8. Про схвалення Концепції реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні : розпорядження Кабінету Міністрів України від 01.04.2014 № 333-р. *Офіційний вебпортал парламенту України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/333-2014-p#Text>.
9. Про добровільне об'єднання територіальних громад : Закон України від 05.02.2015 № 157-VIII. *Офіційний вебпортал парламенту України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/157-19#Text>.
10. Стратегія розвитку Івано-Франківської області. *Івано-Франківська обласна державна адміністрація*. URL: <https://www.if.gov.ua/strategiya-rozvitku-ivano-frankivskoyi-oblasti>.
11. Про утворення та ліквідацію районів : Постанова Верховної Ради України від 17.07.2020 № 807-ІХ. *Офіційний вебпортал парламенту України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/807-20>.
12. Про затвердження перспективного плану формування територій громад Івано-Франківської області : розпорядження Кабінету Міністрів України від 22.04.2020 № 483-р. *Офіційний вебпортал парламенту України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/en/483-2020-p?lang=uk#Text>.

13. На Прикарпатті чотири громади спільно розвиватимуть інклюзивно-ресурсний центр. *Децентралізація в Україні*. URL: <https://decentralization.ua/news/15788>.

REFERENCES

1. Romanova, V. & Umland, A. (2019). Decentralisation reform in Ukraine in 2014-2019 : First accomplishments and future challenges. *Ideology and Politics*, 3 (14), 148-150. [in English]
2. Solomakha, A. (2021). Detsentralizatsiia v Ukraini : dosiahnennia, vyklyky ta aktualnist reformy [Decentralization in Ukraine : achievements, challenges and relevance of reform]. *Molodyi vchenyi*, 8 (96), 107-113. DOI: <https://doi.org/10.32839/2304-5809/2021-8-96-23>. [in Ukrainian]
3. Kosach, I. A. & Kulyk, O. S. (2021). Detsentralizatsiia v Ukraini : tendentsii ta problemni aspekty [Decentralization in Ukraine : trends and problematic aspects]. *Problemy suchasnykh transformatsii. Seriia: pravo, publichne upravlinnia ta administruvannia*, 2, 61-66. DOI: <https://doi.org/10.54929/pmtl-issue2-2021-11>. [in Ukrainian]
4. Bryl, K. I. (2015). Poniattia detsentralizatsii yak obiekta administratyvno-pravovoho zabezpechennia [The concept of decentralization as an object of administrative and legal support]. *Chasopys Kyivskoho universytetu prava*, 4, 136-139. [in Ukrainian]
5. Hrytsiak, I. A. (1997). Derzhavne upravlinnia v Ukraini : tsentralizatsiia i detsentralizatsiia [Public administration in Ukraine : centralization and decentralization]. Kyiv : Vydavnytstvo UADU. [in Ukrainian]
6. Horobets, N. O., Tron, O. A. & Strashok, Ye. V. (2019). Poniattia detsentralizatsii publichnoi vlady v Ukraini [The concept of decentralization of public power in Ukraine]. *Yurydychnyi naukovyi elektronnyi zhurnal*, 5. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2019-5/34>. [in Ukrainian]

7. Law of Ukraine On Local State Administrations No. 586-XIV (1999, April 9). *Verkhovna Rada of Ukraine*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/586-14#Text>. [in Ukrainian]
8. Resolution of the Cabinet of Ministers of Ukraine On Approval of the Concept of Reforming Local Self-Government and Territorial Organization of Power in Ukraine No. 333-r (2014, April 1). *Verkhovna Rada of Ukraine*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/333-2014-p#Text>. [in Ukrainian]
9. Law of Ukraine On Voluntary Association of Territorial Communities No. 157-VIII (2015, February 5). *Verkhovna Rada of Ukraine*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/157-19#Text>. [in Ukrainian]
10. Ivano-Frankivsk Regional State Administration. *Strategiia rozvytku Ivano-Frankivskoi oblasti* [Development strategy of Ivano-Frankivsk region]. URL: <https://www.if.gov.ua/strategiya-rozvitku-ivano-frankivskoyi-oblasti>. [in Ukrainian]
11. Resolution of the Verkhovna Rada of Ukraine On Formation and Liquidation of Districts No. 807-IX (2020, July 17). *Verkhovna Rada of Ukraine*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/807-20>. [in Ukrainian]
12. Resolution of the Cabinet of Ministers of Ukraine On Approval of the Prospective Plan for Formation of Community Territories in Ivano-Frankivsk Region No. 483-r (2020, April 22). *Verkhovna Rada of Ukraine*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/483-2020-p>. [in Ukrainian]
13. Decentralization in Ukraine. Na Prykarpatti chotyry hromady spilno rozvyvatymut inkliuzyvno-resursnyi tsentr [In Prykarpattia four communities will jointly develop an inclusive resource center]. URL: <https://decentralization.ua/news/15788>. [in Ukrainian]

Дата першого надходження статті до видання: 18.03.2026

Дата прийняття статті до друку після рецензування: 20.04.2026

Дата публікації (оприлюднення) статті: 29.05.2026